

EEN GROOTSCHE STICHTING.

Verschillende groote scheepvaartmaatschappijen hebben gezamenlijk op de Prins-Hendrikkade te Amsterdam een groot kantoorgebouw gesticht, dat èn door practische inrichting èn door artistieke opvatting en uitvoering, aan de hoogste eischen voldoet. Natuurlijk trekt deze enorme instelling in alle kringen zeer veel belangstelling. *Links*: De kunstvolle en artistieke lantaarn in het trappenhuis. *Midden:* het gebouw gezien vanaf de Prins-Hendrikkade. *Rechts*: de prachtige trap in de vestibule. *(V.F.B.)*

Als het weer Paschen is

Door JAN VAN GALEN

Helena Luchtmans bewoonde reeds meer dan acht jaar een paar gemeubileerde kamers bij de weduwe Kuypers.

Het waren een paar gezellige kamers en zij gevoelde er zich zóó thuis, dat toen haar het geluk ten deel viel 't vrij aanzienlijk vermogen van een oud-oom te erven, zij er niet toe besluiten kon van woning te veranderen. Ook in haar eenvoudige leefwijze bracht zij niet de minste verandering.

Zij ging als gewoonlijk elken morgen naar de dichtbijgelegen school waar zij onderwijzeres was en verdeelde haar vrijen tijd tusschen haar boeken en haar piano, welke laatste zoo menigmaal haar vriendin en troosteres was geweest op menigen zwaren en droevigen dag.

Van het feit dat haar een groote erfenis ten deel gevallen was, bemerkte dan ook niemand iets, behalve de armsten onder haar scholieren en ook dezen vermoedden niet van waar de warme kleederen, en het voedsel gekomen waren, die hun in den afgeloopen winter meermalen waren thuis gestuurd.

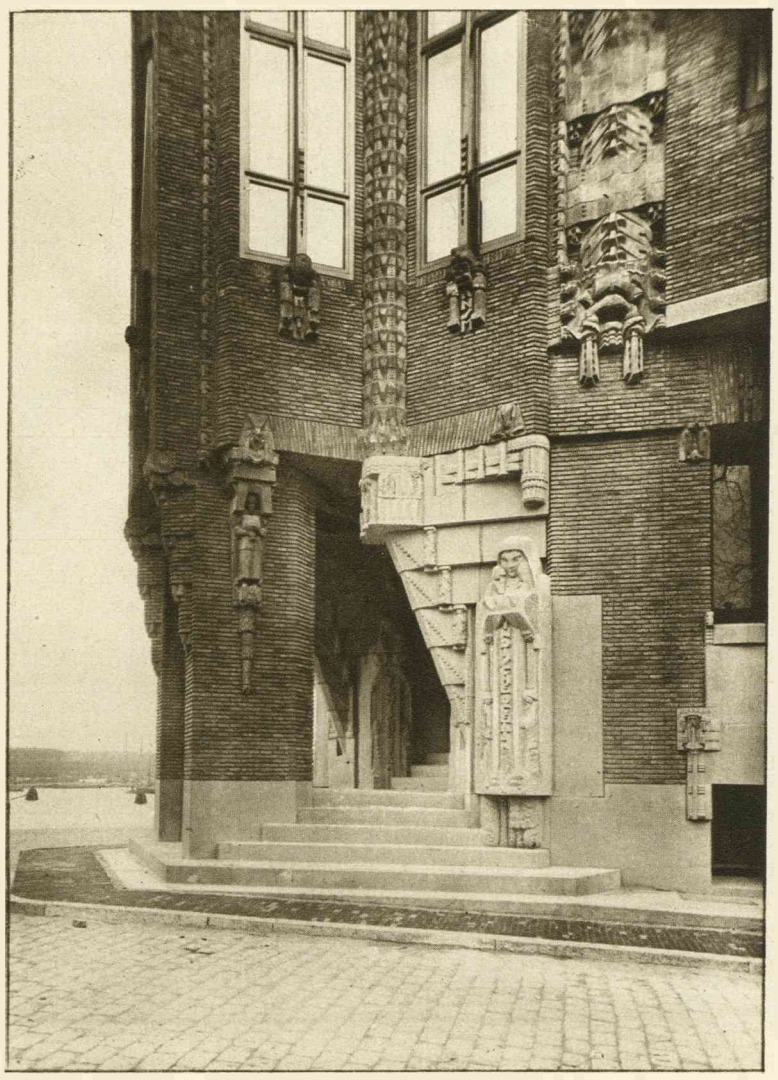
Gierig was Helena Luchtmans niet.

Als zij ooit bijzondere wenschen of behoeften had, zou zij, nu zij de middelen bezat, zeker niet geaarzeld hebben, deze te bevredigen. Helena had echter geleerd bescheiden te leven lang voordat de goudregen kwam, en deze was niet bij machte geweest buitensporige geluksdroomen bij haar op te wekken. Ja, als de erfenis een tiental jaren vroeger gekomen was! Doch nu!

Wat had zij nu aan geld?

Dat kon haar gebroken leven niet meer heelen en niet verzachten de wond, die bij elke herinnering aan dengene, die ze sloeg, opnieuw weer pijnde en schrijnde.

Het stille meisje, dat in haar levens-Mei hard had moeten werken voor haar dagelijksch brood, was nu op dertigjarigen leeftijd stil en bescheiden geworden. Zij wachtte met onbevredigd heimwee op een levensgeluk, dat de grauwe alledaagsche eentonigheid zou verbreken en haar een leven vol zonneschijn zou geven.

EEN GROOTSCHE STICHTING.

De hoofdingang van het gebouw met de beelden, die symbolisch den Indischen en Atlantischen oceaan voorstellen. *(V.F.B.)*

Met lachenden mond, zonder bitterheid noemde zij zichzelve vaak een oude-jongejuffrouw. — En toch, ondanks alles is haar een klein beetje vrouwelijke ijdelheid bijgebleven uit de dagen harer jeugd. Hoe kon zij anders nu zij op dezen Paaschmorgen voor den spiegel haar toilet maakte, haar mooi, vol bruin haar in zulke bevallige natuurlijke golven schikken?

En hoe kon zij er zoo'n naieve vreugde over gevoelen, dat zij, ondanks haar ijverig zoeken niet het kleinste rimpeltje ontdekte in haar fraai gevormde, rozekleurig gelaat.

Zij weet toch dat deze Feestdag der Christenheid voor haar niet anders verloopen zal, dan de wekelijksche stille zondagen!

Ook deze dagen zal ze in eenzaamheid slijten en er zal niemand wezen, die mèt haar de ontroering van deze gewijde dagen meeleeft.

Zij behoeft zich voor niemand mooi te maken. Helaas neen!

Desondanks is haar hart vervuld van een gewijde feeststemming.

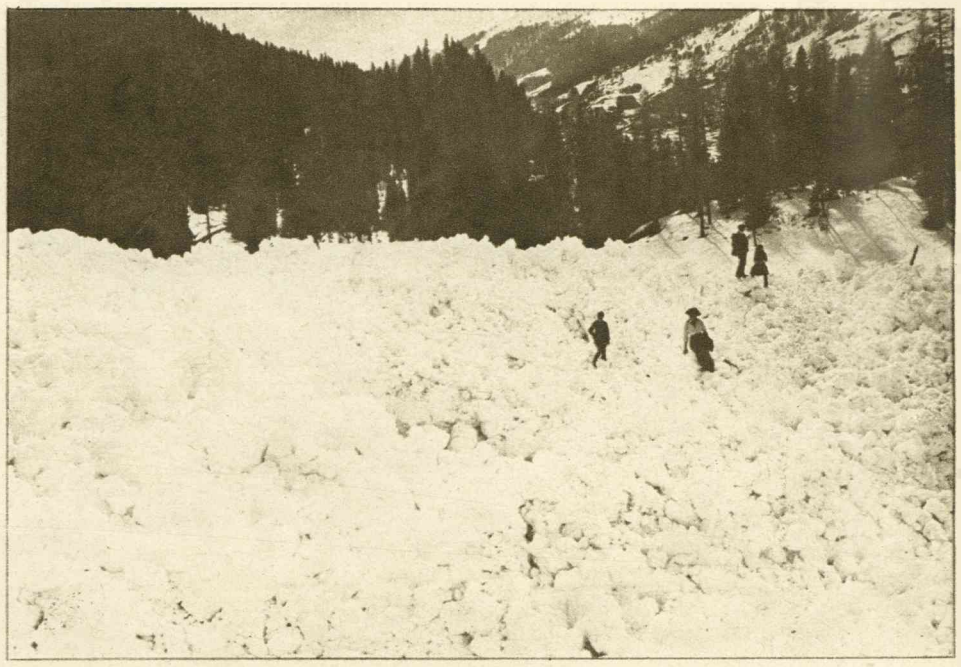
En als zij de gordijnen opentrekt en het heerlijke zonnelicht haar kamertje vult, dan kan zij een uitroep van vreugde niet weerhouden, want zij is bijna verblind door de volheid der gouden stralen, die haar geheele wezen schijnen in gloed te zetten.

Zoo verstompt is zij gelukkig in den kamp des levens nog niet geworden, dat de heerlijkheid van dezen schoonen lentemorgen geen indruk op haar zou maken.

En dat doet haar juist deze kamer zoo liefhebben, dat zij van uit haar venster zoo'n frisch en onbelemmerd uitzicht heeft op Gods vrije natuur, nog niet door huurkazernes of fabrieksgebouwen bedorven. Met stille aandacht slaat zij het groote wonder der jaarlijksche opstanding aan het geopende venster gade.

Doch terwijl haar blikken over de omgeving waren, verandert het natuurbeeld voor haar.

EEN GEWELDIGE SNEEUW- EN IJSLAWINE.

Een tweetal interessante foto's van de reusachtige lawine van sneeuw en ijs in het Zwitsersche Alpengebied. *Links:* De trein rijdt tusschen een muur van sneeuw. *Rechts:* De kolossale sneeuwmassa die zich over een groote oppervlakte uitstrekte.